

Arrest

nr. 248 512 van 1 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 januari 2021 houdende terughrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 23 januari 2021 toe in de luchthaven te Zaventem. De toegang tot het Rijk wordt hem geweigerd.

Op 23 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing tot terugnrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 23/01/2021 om 13.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat werd door ondergetekende, 1ste inspecteur T.H.

de heer / mevrouw :

naam Y. S. voornaam <AANVULLEN - PRENOM>

geboren op (...)1976 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer OPxxx

afgegeven te Minaffet op : 16/07/2018

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Kinshasa met Brussels Airlines (SN358A) het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Volgens de stempels in zijn paspoort is betrokkene op 18/11/2019 naar Congo vertrokken. Betrokkene heeft nagelaten om de gemeente van zijn woonst op de hoogte te brengen van zijn lange afwezigheid. Hij verklaart zijn zus te komen bezoeken en zijn adres te willen wijzigen. Betrokkene kan zijn hoofdbelangen in België niet aantonen; hij heeft geen professionele activiteiten in België en de bewegingen in zijn paspoort (inreisstempel : 08/08/2018 uitreisstempel : 30/08/2018 : inreisstempel: 03/06/2019 uitreisstempel: 25/06/2019 : inreisstempel: 14/11/2019 uitreisstempel: 18/11/2019) tonen aan dat hij steeds gedurende geruime tijd terugkeert naar Congo telkens zonder de gemeente van woonst hiervan in te lichten. Betrokkene kan niet aantonen dat hij een verblijf van lange duur beoogd en zich hier wenst te vestigen.(...)

E.V.

Attaché(...)

De grenscontroleambtenaar(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 19 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk over een verblijfsrecht beschikt in België. Verzoeker wijst erop dat hij indertijd een verblijfsrecht verkregen heeft op grond van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, dat hij op ononderbroken legale wijze in België verblijft sinds 2004, dat hij hier het affectieve en sociale centrum van zijn belangen heeft, dat hij in Luik woont en in Brussel een dochter heeft met wie hij een werkelijk en effectief gezinsleven onderhoudt ondanks het feit dat hij niet met haar samenwoont. Verzoeker legt uit dat hij buiten zijn wil om zo lang niet in het Rijk verbleef: zijn moeder werd ziek, de lockdown sinds maart 2020 wegens het coronavirus, het feit dat hij zelf COVID-19 heeft opgelopen en twee maanden gehospitaliseerd moest worden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze elementen rekening werd gehouden. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet lang werd gehoord over zijn persoonlijke situatie. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op verschillende punten verkeerd begrepen werd. Zo verklaarde verzoeker dat hij in Luik in een huis van zijn zus woont, dat dit huis verkocht wordt en dat hij zijn adreswijziging in orde moet brengen en zijn verblijfstitel moet verlengen, terwijl er werd genoteerd dat hij zijn zus kwam bezoeken een adreswijziging kwam doen. Verzoeker toont wel degelijk aan dat het centrum van zijn belangen in België is. De raadvrouw van verzoeker heeft in dit verband een e-mail gestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 15 en 19 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is nog steeds ingeschreven in België en er worden geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid ingeroepen ter staving van de bestreden beslissing.

Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat zijn privé- en familiaal leven in België plaatsvindt. De bestreden beslissing houdt een manifeste schending in van zijn privéleven en van zijn familiaal leven. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij wel degelijk een privé- en familiaal leven in België onderhoudt sinds 2004 en dat de bestreden beslissing hierop een inbreuk inhoudt. De verwerende partij moet aantonen dat ze een juist evenwicht nastreeft tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk in het privé- en familiaal leven. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk inhoudt omdat verzoeker in België verblijft sinds 2004, hier het centrum van zijn affectieve en sociale belangen heeft en vader is van een dochter van tien jaar die haar vader nodig heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij dit evenwicht nagestreefd heeft. Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Ten slotte verwijst verzoeker naar artikel 13 van het EVRM. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou als gevolg hebben dat de rechten van verdediging geschonden worden evenals het principe van effectiviteit. De aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied is noodzakelijk om zijn beroepsrechten in het kader van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te kunnen uitoefenen.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. In dit verband wordt verduidelijkt dat volgens de stempels in zijn paspoort verzoeker op 18 november 2019 naar Congo vertrokken is, dat verzoeker heeft nagelaten om de gemeente van zijn woonst op de hoogte te brengen van zijn lange afwezigheid, dat hij verklaart zijn zus te komen bezoeken en zijn adres te willen wijzigen, dat verzoeker zijn hoofdbelangen in België niet kan aantonen, hij heeft geen professionele activiteiten in België en de bewegingen in zijn paspoort (inreisstempel: 08/08/2018,

uitreisstempel: 30/08/2018, inreisstempel: 03/06/2019, uitreisstempel: 25/06/2019, inreisstempel: 14/11/2019, uitreisstempel: 18/11/2019) tonen aan dat hij steeds gedurende geruime tijd terugkeert naar Congo telkens zonder de gemeente van woonst hiervan in te lichten, verzoeker kan niet aantonen dat hij een verblijf van lange duur beoogt en zich hier wenst te vestigen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Volgens de stempels in zijn paspoort is betrokkene op 18/11/2019 naar Congo vertrokken. Betrokkene heeft nagelaten om de gemeente van zijn woonst op de hoogte te brengen van zijn lange afwezigheid. Hij verklaart zijn zus te komen bezoeken en zijn adres te willen wijzigen. Betrokkene kan zijn hoofdbelangen in België niet aantonen; hij heeft geen professionele activiteiten in België en de bewegingen in zijn paspoort (inreisstempel : 08/08/2018 uitreisstempel : 30/08/2018 : inreisstempel: 03/06/2019 uitreisstempel: 25/06/2019 : inreisstempel: 14/11/2019 uitreisstempel: 18/11/2019) tonen aan dat hij steeds gedurende geruime tijd terugkeert naar Congo telkens zonder de gemeente van woonst hiervan in te lichten. Betrokkene kan niet aantonen dat hij een verblijf van lange duur beoogt en zich hier wenst te vestigen.”

Waar verzoeker erop wijst dat hij nog over een verblijfsrecht beschikt in België, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoeker niet beschikt over een geldige machtiging tot verblijf of over een geldig visum. Verder in de beslissing wordt uitgelegd waarom de machtiging tot verblijf van verzoeker niet meer geldig is, namelijk hij is uit België vertrokken op 18 november 2019 en is pas teruggekomen op 23 januari 2021 zonder de gemeente van zijn verblijfplaats op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid. Bijgevolg kan verzoeker niet zonder meer voorhouden dat hij nog over een verblijfsrecht in België beschikt.

Verzoeker wijst erop dat hij indertijd een verblijfsrecht verkregen heeft op grond van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker hiermee zou doelen op het feit dat hij gedurende 24 maanden van het grondgebied van het Rijk mocht wegblijven, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn verblijfsrecht verkregen heeft op grond van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet en dat hij de status heeft van langdurig ingezetene. Deze status moet aangevraagd en toegekend worden en wordt niet automatisch verkregen. Verzoeker, die in het bezit is van een C-kaart, heeft deze status niet.

Verzoeker legt uit dat een samenloop van omstandigheden ervoor heeft gezorgd dat hij langer dan twaalf maanden uit het Rijk wegbleef. Bij het verzoekschrift voegt hij een attest toe van 22 november 2020 dat hij in DRC gehospitaliseerd was van 16 september 2020 tot en met 22 november 2020 en dat hij rust moest houden vanaf 23 november 2020 tot 15 januari 2021. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker dit voorgelegd heeft aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing op 23 januari 2021, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Verzoeker heeft dit stuk pas voor het eerst meegedeeld aan de verwerende partij op 28 januari 2021, middels een brief van zijn advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het verslag van de grenspolitie op 23 januari 2021 waar verzoeker gehoord werd, blijkt evenmin dat verzoeker zijn hospitalisatie op het ogenblik dat zijn jaar afwezigheid verstreek, heeft vermeld, terwijl hij wel melding maakte van de ziekte van zijn moeder en de algemene reisrestricties inzake Covid-19. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het

bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Waar verzoeker verduidelijkt dat hij verkeerd werd begrepen en de situatie aanhaalt van het huis van zijn zus waarin hij woont dat verkocht wordt, wordt opgemerkt dat dit element geen aanleiding heeft gegeven tot een schragend motief van de bestreden beslissing, zodat de kritiek van verzoeker in dit verband niet ter zake dienend is. Verzoeker ontkent niet dat hij naar België is gekomen om zijn adreswijziging in orde te brengen, zoals wel correct wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat het centrum van zijn affectieve en sociale belangen zich in België bevindt, dat hij in Luik woont en in Brussel een dochter heeft met wie hij een werkelijk en effectief gezinsleven onderhoudt ondanks het feit dat hij niet met haar samenwoont, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker toen hij werd gehoord door de grenspolitie op 23 januari 2021 om 9.45 uur geen melding heeft gemaakt van een dochter. Hij maakt pas melding van dit kind bij het invullen van de vragenlijst hoorrecht om 13.20 uur, waarbij hem allicht de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Wat er ook van zij, uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet de juridische vader is van het kind van wie hij beweert de vader te zijn, zodat hij geen bewezen familiale band met dit kind aantoon. De brief van de moeder van dit kind die bij het verzoekschrift wordt gevoegd en het voorleggen van foto's van verzoeker met een kind, dateert van na de bestreden beslissing. Ten overvloede wordt opgemerkt dat uit de stempels in verzoekers paspoort blijkt dat hij in het jaar 2018 22 dagen in België heeft verbleven en in 2019 22 dagen in juni en 4 dagen in november. Hieruit blijkt sinds 2018 alleszins geen nauwe band met zijn vermeend kind in België. Verzoeker laat na in het verzoekschrift enige uitleg te geven over de affectieve band die hij met zijn dochter zou hebben.

Zoals reeds gesteld verbleef verzoeker in het jaar 2018 22 dagen in België en in 2019 22 dagen in juni en 4 dagen in november. Dit gecombineerd met verzoekers eigen verklaring dat hij niet tewerkgesteld is in België, brengt mee dat het niet steunt op een foutieve feitenvinding, noch kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoeker niet aantoon dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft.

Zoals reeds gesteld werd de e-mail van verzoekers raadvrouw op 28 januari 2021 naar de verwerende partij gestuurd, dit is na het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.4. Ten slotte stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldig verblijfsrecht.

Artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op verzoeker. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

Artikel 19, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Deze voorwaarden *in casu* worden uiteengezet in artikel 35, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981:

“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”

Artikel 39, § 3 van hetzelfde koninklijk besluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoeker ontkent niet dat hij voor zijn vertrek het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren. Verzoeker heeft dus niet voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zodat overeenkomstig artikel 35, tweede lid van hetzelfde koninklijk besluit zijn identiteitskaart voor vreemdelingen haar geldigheid verloren heeft en verzoeker dus niet meer in het bezit is van een geldige Belgische verblijfsvergunning. Een schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

3.3.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling waarop de bestreden beslissing is gestoeld, bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
(...)”

De verwerende partij beschikt dus over een appreciatiemarge waarin een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de naleving ervan, ten volle spelen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij in België een biologische tienjarige dochter heeft. Deze is geboren uit een relatie met mevrouw T.M.M., van Belgische nationaliteit, met wie verzoeker een langdurige relatie gehad heeft. Hij zegt dat hij zijn dochter regelmatig ziet, dat hij een affectieve band met haar heeft en dat hij haar materieel ondersteunt. Hij onderhoudt nog steeds goede relaties met de moeder van het kind, in dit verband legt hij bij het verzoekschrift een brief van de moeder voor en foto's van verzoeker en de dochter die de moeder heeft bezorgd. Een procedure tot erkenning zal opgestart worden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker toen hij gehoord werd door de grenspolitie op 23 januari 2021 om 9.45 uur, geen melding gemaakt heeft van een kind in België. In de vragenlijst ingevuld op 23 januari 2021 om 13.20 uur heeft hij hiervan wel melding gemaakt, hij verklaarde dat hij een minderjarige dochter heeft geboren op 12 mei 2010 en hij geeft haar adres. In de nota merkt de verwerende partij op dat dit gehoor dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Blijkens het administratief dossier werd de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht om 13.30 uur, allicht op het ogenblik dat de vragenlijst werd ingevuld door verzoeker. Volgens de verwerende partij in de nota werd hiervan bijgevolg geen melding gemaakt in de bestreden beslissing.

De Raad merkt echter op dat wat er ook van zij, verzoeker in het verzoekschrift bevestigt dat hij niet de juridische vader is van dit kind gezien hij het nog niet erkend heeft. De Raad stelt bijgevolg vast dat er geen enkele juridische band is tussen verzoeker en dit kind en dat hij geen begin van bewijs voorlegt van een bewezen biologische band.

In zoverre verzoeker bij het verzoekschrift een brief van de moeder voegt en foto's van verzoeker en een kind, die hem door de moeder van dit kind bezorgd zijn, moet worden opgemerkt dat de brief van de moeder een loutere verklaring betreft dat verzoeker op affectief en materieel vlak aanwezig is voor haar kind. De foto's tonen verzoeker telkens in het gezelschap van hetzelfde meisje. Een loutere verklaring en enkele foto's tonen echter niet aan dat er werkelijk sprake is van een materiële en affectieve band

tussen verzoeker en dit kind. Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker de laatste jaren niet dikwijls aanwezig was in België (de datumstempels in zijn paspoort tonen aan dat hij in het jaar 2018 22 dagen in België verbleef en in het jaar 2019 22 dagen in juni en 4 dagen in november) en hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hij vanop afstand dit kind onderhield of regelmatig contact met haar had. De Raad herhaalt dat verzoeker dit kind niet heeft erkend, zodat er geen juridische band is tussen hem en dit kind.

Bijgevolg dient *prima facie* te worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in België met het minderjarig kind van mevrouw T.M.M. een gezinsleven onderhoudt.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in zoverre verzoeker zich zou beroepen op een familieleven met zijn zus in België, de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) stelt dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* brengt verzoeker geen enkele indicatie aan van een familieleven met zijn in België wonende zus. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van een afhankelijkheidsband. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers zus.

Verzoeker vermeldt dat hij in België een privéleven heeft sinds 2004 en dat het centrum van zijn sociale en affectieve banden in België is. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker *prima facie* in het verzoekschrift geen enkel concreet element aanbrengt inzake deze sociale en affectieve banden. Uit het gehoorverslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker verklaard heeft niet in België te werken en de Raad herhaalt volledigshalve dat uit de datumstempels van zijn paspoort blijkt dat verzoeker in het jaar 2018 22 dagen in België verbleef en in het jaar 2019 22 dagen in juni en 4 dagen in november. Hieruit blijkt *prima facie* niet dat verzoeker op concrete wijze aantoonde dat hij momenteel een beschermenswaardig privéleven in België heeft.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet wordt aangetoond.

3.3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Hij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM en stelt dat daaruit blijkt dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker geheel in gebreke blijft om aan te tonen welke vernederende of onmenselijke behandeling hem in de Democratische Republiek Congo te beurt zou vallen. Degene die een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Bijgevolg wordt de schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aangetoond.

3.3.8. In zoverre verzoeker betoogt dat hij recht dient te hebben op een beroep met een schorsende werking tegen de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoeker met huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 van het EVRM. Aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). De Raad houdt hierbij rekening met alle bewijsstukken en gaat derhalve over tot een *ex nunc* onderzoek waarbij nagegaan wordt of de aangevoerde grief inzake EVRM *prima facie* ernstig voorkomt. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld inzake artikel 8 van het EVRM blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen inzake artikel 8 van het EVRM die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds eerder in het kader van een vordering bij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid er een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Verzoeker heeft, nu hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en heeft als dusdanig tot een effectief rechtsmiddel.

3.3.9. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Gelet op de bespreking hierboven van het middel kan verzoeker niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5. Er is niet voldaan aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarde. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. DE SMET